

„La Ceahlău trebuie să te uiți cu capul descoperit, altfel îți cade căciula de la sine-și!”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX

Numărul 480

9 - 15 septembrie 2020

Împrumutul „de dezvoltare” al neocolonialismului agresiv...

Cezar Adonis
Mihalache

Ceea ce se întâmplă acum în Republica Moldova, nu poate rămâne doar acolo... Dacă ne pasă de frații noștri, nu trebuie să privim în altă parte doar pentru că este vorba de Uniunea Europeană. De ea și de interesele ei corporaliste... Magnat-bancar-corporaliste... Pentru că, în Moldova, se aplică acum o formă de suprapunere statală, de pre-

dil steagurile, dar închidem ochii în fața sfârtecărilor din carnea (economică) a Moldovei. Și fiind vorba de un stat care nu are puterea noastră de a se apăra în fața noilor invadatori, barbarii neoeconomici, nepăsarea este și mai tristă...

Este rușinos dară că nici un europarlamentar român nu a făcut nici măcar o interpelare... Nici ministrul nostru de externe nu a pus vreo întrebare... Chiar dacă, tratând fie și la nivel de state partenere, și nu de frați,

reprezentare geostrategică, instituția a devenit, nu doar un cal troian, ci și un acaparator fără scrupule.

Sprijinul financiar pe care BERD l-a acordat (dezinteresat, nu-i așa?!), în 2016, pentru dezvoltarea rețelei moldave de transport gaze, prin conducta Ungheni-Chișinău, a fost convertit forțat, dintr-un împrumut, în acțiuni în companie. O mișcare prin care BERD a devenit acționar de drept pe 25 la sută din acțiunile acesteia. Față de noi care, deși

O schizofrenie contrafactuală promovată în Occident?

Ionuț
Țene

E clar că Oswald Spengler nu a avut dreptate în cartea „Declinul Occidentului”, că emisfera care cuprinde țările nord-atlantice se va prăbuși în urma crizei economice și a culturii, ci datorită corectitudinii politice de limbaj, care surpă eșafodajul libertății de gândire și schimbă trecutul istoriei sau literaturii. Marxismul cultural a dus semantica la un exces de schizofrenie sociopată a topicii frazei. Asistăm la o ucronie destabilizatoare prin care se dorește schimbarea istoriei și culturii pentru a impune, de fapt omul nou, de tip stalinist sau maoist. „Corectitudinea politică” dusă la limită, înseamnă de fapt „revoluția culturală” a lui Mao din anii 1960, având ca scop crearea unui cetățean obedient față de stat și conducător, în speță în Occident față de corporație și sistemul tot mai corupt de ideologie și propagandă. Deja în Occident doar „Black lives matter” mai contează de fapt, fiind o discriminare a celorlalte rase, deoarece cu adevărat pentru umanitate contează „All lives matters”, adică orice ființă umană. Dar discriminarea pozitivă este un vehicol ideologic, iar „noul proletariat” doar un instrument de a introduce dictatura celor foarte puțini și foarte bogați față de cei foarte mulți. E dialectica hegeliană a națională, pentru a nu ne trezi în fața expandării acestei forme de neocaparare în momentul în care vor începe investițiile pentru dezvoltarea energetică. Deja anunțate de ministrul de resort... Or, să nu ne trezim că împrumuturile pe care le vom primi de la BERD și FMI, ca „sprijin” (în 2016, BERD a sprijinit proiectul de peste Prut cu un împrumut „în favoarea guvernului Republicii Moldova”), vor fi la rândul lor convertite abuziv în acțiuni. Pentru că atunci vom deveni, nu o țară colonizată, ci una ștearsă din tiparele și arhetipurile investițiilor făcute cu atâtea sacrificii în decenii întregi de la prima industrializare a țării.

În realitate, noua „revoluția culturală” occidentală pornită din 1968 urmărește transformarea societății după model marxist, fapt ce va duce la totalitarism și la o societate distopică de tip romanul „1984” scris de Orwell. Schimbarea termenilor limbajului, a trecutului urmărește implementarea omului nou, de tip sovietic, în care cetățeanul este doar consumator de bunuri, cu privirea în jos, spre burtă sau pământ, ca „femeia gârbovită”, nu cu ochii spre cer și libertate. S-a ajuns ca filme celebre să fie cenzurate, iar titlul unui roman celebru să fie schimbat pentru că nu mai este corect politic azi. Istoria și cultura trecută este cenzurată și pusă, ca în anii 1950, la „fondul secret”, asta nu în URSS, ci în SUA și UE, cam-

pioanele democrației. Marxiste? Trăim un neo-comunism pe față. Noul comunism face ravagii culturale în America. Clasicul film „Gone with the Wind/ Pe aripile vântului” (1939, în regia lui Victor Fleming), cu Clark Gable și Vivien Leigh, a fost scos de HBO de pe platforma de VOD, HBO MAX, de teama reacțiilor negative pentru modul în care îi prezintă pe oamenii de culoare. Se schimbă și trecutul literar.

Romanul polițist „Zece negri mititei” de Agatha Christie, un „clasic” al acestui gen, își schimbă numele și va apărea într-o versiune revizuită în Franța, din care va fi scos cuvântul „negru”, considerat ca având conotații rasiste. Decizia a fost anunțată la postul de televiziune RTL de James Prichard, strănepotul autoarei. Urmează să se interzică și Divina Comedia pentru că Dante Alighieri a scris că persoanele gay le-a găsit în infern?

Exemplele sunt numeroase în istorie și literatură. Ce facem acum, cenzurăm trecutul pentru ideile prezentului? Anulăm mii de ani de artă, cultură și istorie pentru că noi credem azi ce-i mai bine și mai corect cu ce facem acum? Peste o sută de ani nepoții noștri poate ne vor cenzura operele de artă pe care le-am creat azi, spunând că noi nu am făcut bine. E o utopie să credem că societatea și civilizația umană poate evolua pe ideologie, propagandă și cenzură. Toate aceste excese de reglementări ideologice de limbaj, care cenzurează trecutul cultural duce la o istorie contrafactuală și la totalitarism și, în cele din urmă, la involuție. Ciudat că toate aceste cenzuri au loc pe partea dreaptă a culturii și istoriei, dezechilibrând raportul de valori în societate, arta și literatura devenind niște pastişe ideologice de influență marxistă. Chiar în orașul meu există un bar denumit „The Soviet”, după numele țării care a ucis 50 de milioane de oameni și absolut nicio instituție a statului nu se sesizează? Mă întreb retoric dacă se numea cu opusul „The Soviet”, ce scandal internațional? Despre icon-ul comunistului Che Guevara de pe la cluburi ce să mai vorbim?

Toate aceste șmecherii lingvistice, nu au ca scop excluderea discriminării, egalității de șanse și a unei societăți corecte, ci de fapt se implementează foaia de parcus a filosofiei totalitare create de Karl Marx și impementată de VI Lenin

luare a suveranității, care ne poate afecta oricând și pe noi... Și nu doar prin interesele economice pe care le avem prin companiile naționale parte a unor proiecte energetice de peste Prut, ci prin posibilitatea ca, la rândul nostru, în cadrul celei de a doua industrializări a României, care nu va mai fi de nivel suveran-statal, ci strict în interesul corporatist, derulat prin multinaționale și bănci „investiționale”, să fim vizați direct de un val de „conversie”. Care și la noi se poate transforma într-un tsunami de reșezare totală. Și nu doar a formei de „repartiție” a resurselor, a jucătorilor de pe piața exploatarei acestora, ci a însăși formei naționale.

În Moldova s-a lucrat fățiș... Și totuși, nici un europarlamentar român, atât de vocali când pozează, electoral, în apărarea intereselor fraților noștri, nu a luat atitudine. Pentru că poza a ceea ce se întâmplă acum cu activele Moldovei, în care, în parte, am investit și noi, nu cadrează cu interesele electorale. Folosim Moldova, ne folosim de imaginea fraților noștri cât să lansăm apeluri și discursuri patriotarde... Fluturăm cu lacrimi de croco-

interpelările erau justificate de faptul că și interesele României, ca investitor în proiectele energetice din Moldova, sunt afectate.

Și mai este un motiv pentru care situația din Moldova ar trebui să ne frământă... Pentru că se simte noul val de „industrializare”... Se simte mirosul prădătorilor și trădătorilor... Se pregătește terenul, se scot de la sertar dovezile pe care ne-am făcut a nu le ști a fi fost vreodată acolo... Sistemul nostru energetic național este în prag de colaps... Reactoarele de la Cernavodă se apropie de pensionare... Centralele pe cărbune se zdruncină din temelii, la fel și hidrocentralele în care nu s-au mai făcut, nu rețehnologizări, ci nici măcar reparații minime...

Or, în acest tablou, completat de ministrul energiei cu scenariul fatidic al faptului că nu au fost realizate investiții minime zeci de ani, și avertismentul, încă șoptit, al atingerii unui punct critic, mișcarea pe care a făcut-o BERD în Moldova ar trebui să determine o reacție la unison a europarlamentarilor noștri. Pentru că, dintr-un sprijinitor al investițiilor, evident, tot pentru interesele de

am investit masiv, am rămas, și vom rămâne doar coparticipanți ai proiectului.

Și este necesară și o interpelare în Parlamentul României, inclusiv la nivelul strategiilor de securitate națională, pentru a nu ne trezi în fața expandării acestei forme de neocaparare în momentul în care vor începe investițiile pentru dezvoltarea energetică. Deja anunțate de ministrul de resort... Or, să nu ne trezim că împrumuturile pe care le vom primi de la BERD și FMI, ca „sprijin” (în 2016, BERD a sprijinit proiectul de peste Prut cu un împrumut „în favoarea guvernului Republicii Moldova”), vor fi la rândul lor convertite abuziv în acțiuni. Pentru că atunci vom deveni, nu o țară colonizată, ci una ștearsă din tiparele și arhetipurile investițiilor făcute cu atâtea sacrificii în decenii întregi de la prima industrializare a țării.

Jefuită, distrusă, pustiită...

Ion
Măldărescu

O parte a românilor, dornici de libertate – dar și obligați de marasmul economic postdecembrist al dispariției locurilor de muncă după a falimentarea intenționată a sute de întreprinderi – au plecat către cele patru vânturi, în speranța de mai bine. N-au găsit câini cu covrigi în coadă, ci umilire, sfidare și sclavie modernă. Invazia kalergiano-musulmană din ultimii ani a creat zone în statele occidentale, unde legile gazdelor nu mai au valabilitate, acolo domnește Șaria islamică.

După atâta Covid și isterie generalizată cu care ne-a obligat alde Arafat și ai lui să facem pas cu pas cu masca pe figură, cred că se impune o sumară trecere în revistă a unor evenimente de la care ne-a fost distrasă atenția și pe care balamucul generalizat le-a făcut aproape neobservate. Am mai afirmat și cu alt prilej că între Imperiul Roman, campania de expansiune a lui Napoleon Bonaparte, Primul, dar mai ales Al Doilea Război Mondial și Uniunea Europeană există un numitor comun – dorința stăpânirii necondiționate și a acumulării de bunuri. Mult lăudatul conglomerat numit Uniunea Europeană s-a dovedit a fi o creație machiavelică mult mai diabolică, superioară celorlalte menționate.

Privind retrospectiv, finele celui de-Al Doilea Război Mondial s-a soldat pentru România (dar și pentru alte state europene) cu ocupația militară sovietică. Pentru români, până în 1958, când huilatul, dar mai puțin cunoscutul Gheorghiu-Dej i-a scos din țară; pentru ceilalți, până în 1990. Astăzi, Federația Rusă este „oaia neagră” a Europei și „inamicul potențial” al României – cu a numit-o în înalta sa prostie -, Diktatorul de la Cotroceni.

Fără posibilitate de contrazicere, legea învingătorului a demonstrat că după război, U.R.S.S. ne-a batjocorit, ne-a asuprit și ne-a jefuit. Astăzi, la scurgerea a peste treizeci de ani de la „Monstruoasa coaliție” Bush-Gorbaciov și la 13 ani de la catastrofa cedării suveranității țării și trecerea Tricolorului sub Drapelul celor 12 stele, constatăm că România a fost nu doar – din nou – jefuită, ci literalmente

distrusă, pustiită nu doar de bogății materiale, ci și de oameni. Până și numele e pe cale de a fi șters de pe carcasa ruginită a navei „România” aflată în derivă în ape tulburi. Google deja a făcut-o, a scris „Wallachia”.

De parcă n-ar fi fost de ajuns demolarea de după 1989, cei trei „escu” – slugi trădătoare și servile ale altora – au vândut pe bani puțini și comisioane grase Țara, au ruinat ceea ce clădiseră cetățenii României de-a lungul secolelor și în perioada ceaușistă, iar atunci când dezastrul a devenit vizibil, s-au bucurat ca proștii privind cum le arde casa. Cele două date istorice blestemate în care românii, la comenzi străine și-au asasinat conducătorii (1 iunie 1946 – Mareșalul Ion Antonescu și 25 decembrie 1989 – Președintele Nicolae Ceaușescu) a continuat pas cu pas prin punerea pe tronul nației a antiromânului străin de Neam și Țară care – în plin spectacol pandemic al „stării de urgență” – a trimis sclavii mioritici la cules sparanghel nemțesc.

În discursuri, Sparanghel-Vodă – cum cineva l-a rebotezat după nelegiuirea comisă – a surclasat lejer „perlele” comise de viorici, turcane, anisii, vele, tătari arafați și alte reziduuri bipede contemporane. Emite prostii, apoi cere scuze. Să nu-l omitter din gașcă pe „ucenicul vrăjitor” al doctorului Mengele, pre numele său Adrian Wiener (după nume, „român” neaoș din pleava politicianistă), deputat în Parlamentul României, care a propus „exterminarea celor ce refuză vaccinarea obligatorie”... De ce nu și a celor care nu se supun aberațiilor legii carantinării, că până la crimă împotriva umanității nu-i decât un pas. Pentru o astfel de afirmație, în altă țară ar fi fost dat afară din forul legislativ, iar în alte timpuri, plimbat în căruță cu placarda rușinii de gât, să-l vadă tot românul, dar la noi, ca la nimeni.

„Nu vom uita niciodată că România a sfidat naștii și a salvat viața a 400.000 de evrei” (Shimon Peres, București, august 2010)... Campania nedeclarată oficial împotriva a tot ceea ce este românesc continuă sub diverse forme:

– „La 8 iulie 2020, Președintele Israelului, Reuven Rivlin, a primit scrisorile de acreditare ale noilor ambasadori ai Argentinei, Columbiei, Danemar-

cei, Greciei și României – al cărei ambasador este Radu Ioanid [...], distins în 2009 de președintele României cu Ordinul Național « Pentru Merit », în grad de Comandor. Acesta a declarat că România este mândră de poziția ei fruntașă în combaterea antisemitismului. [...] Nu trebuie neglijat faptul cert că „Istoria contemporană a B'nai B'rith România este oglindă retrovizoare pentru drumul parcurs de România acestui timp. [...] Înaltul Patronaj al președintelui României, Klaus Iohannis, spune mult despre anvergura și prestigiul evenimentului”.

Firesc, întreb: în afara „rolului important jucat de Radu Ioanid în realizarea Muzeului Holocaustului de la Washington” care sunt celelalte „merite” ale proaspătului ambasador fără experiență în diplomatie, pentru care a fost numit reprezentant al intereselor României în Israel? Să fie Radu Ioanid la Ierusalim un fel de Adrian Zuckerman la București? Dacă-i așa, cred că era mult mai potrivit Teșu Solomovici... Mare e grădina „diplomației”!

– Pentru că nu putea lipsi martie din post, „Radio « Europa Liberă »” faimoasa oficină de șanț á la Baba Vanga, plătită de Congresului S.U.A. promovează – nu pentru prima dată – ura, șovinismul și rasismul. Ca să fiu mai explicit aș dori ca Diktatorul, „Guvernul meu 4”, Șeful Federației Comunităților Evreiești din România și oricare membru al dinastiilor Cioabă-rege sau Iulian-împărat să mă lumineze: dacă eu, român, îndrăznesc să atenționez un evreu sau un țigan care comite fapte reprobabile și/sau în detrimentul românilor, sunt considerat rasist și sancționat conform legii-fără-de-lege 157/2018 (continuatoarea a mereu modificatei și anticonstituționale O.U.G. 31/2002).

Dacă însă un evreu sau țigan folosește expresii dușmănoase, calomnii și insulte, ba chiar agresiuni armate împotriva românilor, reversul nu mai e valabil. Păi, așa ceva se numește tot rasism, dar șeful Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (desigur, din întâmplare, tot neromân) poartă ochelari de cal și nu vede decât ce i permite U.D.M.R. sau „ce vrea mușchii lui”.

Într-un „interviu” cu întrebări de genul „nu-i așa

că pământul e rotund?”, „Vocea patriotului național” de la Radio „Europa liberă” dă apă la moara șefului Gestapo - H. K. B. D. - I.N.S.H.R.-„E.W.” Alexandru Florian, care a afirmat că unii istorici români (cu adresă directă la Președintele Academiei Române și la instituția în sine) ar minimaliza dramele suferite de evreii din România în secolul trecut: „Conform datelor sociologice pe care I.N.S.H.R. le-a comandat (o „scăpare” greu pardonabilă care permite interpretări – n.a.), nivelul de informare referitor la Holocaust în România este precar în societatea autohtonă. [...] Volumul « Marea istorie ilustrată a României și a Republicii Moldova » coordonat de domnia profesori academicieni Pop și Bolovan se minimalizează tragedia evreilor din România. [...] Nu înseamnă că dacă ești coordonator strângi acolo cu fărâșul orice și nu ești responsabil. [...]”.

Profesorul universitar bătut în cuie ca acuzator public la instituția inchizitorială Gestapo-H.K.B.D.-I.N.S.H.R.-2020 încheie apoteotic denunțul, întrecându-l în tupeu și perseverență pe însuși Oracolul din Dămăroaia: „Nu cred că există informații istoriografice care să dezmințască Raportul Wiesel. [...] Trebuie să fim vigilenți, să nu uităm, să avem o societate civilă puternică, gata să reacționeze de câte ori statul încearcă să devină autoritar, arbitrar sau totalitar, fiindcă Holocaustul este legat numai de un regim totalitar”. Raportul în cauză și numele unui controversat auto-declarat fost deținut la Auschwitz (fără număr tatuat pe braț) or avea tabu-uri mai mari decât cele din Talmudul și nu pot fi contestate? La Ierusalim se știe?

După ce Gauleiterul-Diktator s-a lăudat în gura mare: „am obținut miliarde de la U.E. !”, Viktor Orbán – prim-ministrul Ungariei (rog a nu se confunda numele premierului de la Budapesta cu cel al mandolinei-sugativă de la Palatul Victoria), aruncă la coș clămpăneala infatuării iohanniste și spune lucrurilor pe nume: „Spun că primim bani de la Uniunea Europeană. Primim pe dracu! Nu primim bani de la Uniunea Europeană: recuperăm o parte din banii scoși din Ungaria de către occidentali. [...] (căror) Le permitem să își aducă

bunurile aici fără a le impune taxe vamale protecționiste. [...] Așteptăm de la ei să ne dea înapoi o parte onestă din profiturile afacerilor lor – deoarece este a noastră și noi am muncit pentru ea. Așa ar trebui văzute lucrurile. [...] 70-80 la sută din banii primiți de la U.E. sunt de fapt utilizați pentru a cumpăra produse fabricate de întreprinderile occidentale și pentru investiții implementate de companiile vestice. Liderii U.E. nu acționează din milă și bunătațe. Ei profită ! Deci este deopotrivă umilitor și neadevărat să prezinți fondurile U.E. ca pe o condescendență a Uniunii de a da niște bani pentru central-europenii mai săraci. Mi-aș dori ca noi, ungurii, să avem mai mult respect de sine!”.

Se spune că speranța moare ultima. Oare? Cred că în România, deja a succumbat în timpul celui de-al doilea mandat al „României normale”, din cauza Covid, a miliardelor de gogoși ale U.E. și trădările de țară ale guvernelor postdecembriste. Vreau ca noi, românii „să avem mai mult respect față de noi înșine!”.

Grid
Modorcea

Zilele trecute am cunoscut un tânăr din Basarabia. Era elev la Colegiul „Gh. Lazăr” și stătea pe malul lacului Cișmigiu, cu botnița pe figură, privind la cei care se plimbau cu bărcuțele. Ar fi vrut și el, dar nu avea bani. Avea doar cinci lei. I-am mai dat și eu restul, până la 20, cât costă o plimbare cu barca, și era radios. A chemat-o și pe prietena sau colega lui și s-au dus cu barca. La întoarcere, mi-a mulțumit, eu i-am urat să aibă grijă cu viitorul, dar a zâmbit și mi-a spus că abia așteaptă să termine liceul, să aibă o diplomă și pleacă la sora lui, care s-a stabilit în Spania. Nu-i place aici, în România.

Nu e prima oară când aud așa ceva. Foarte mulți basarabeni studiază la noi, apoi pleacă. Pentru ei, România este o poartă de trecere spre Occident. Mi-aduc aminte de o fată, Alina, era din Chișinău, pe care am cunoscut-o în America, la plaja Coney Island, vindea sucuri. Era foarte americanizată și spunea că, la fel, a terminat liceul în România, apoi a plecat. Sigur îi era dor de țara ei, dar vrea să-și aducă toate rudele aici. Basarabia nu mai e țară, e colonie, a fost colonie sovietică, suficienți ani, ca să se altereze.

Sovieticii le-au pus botnița basarabenilor, adică le-a alterat puternic românismul. Când am făcut primul film de după revoluție, la studioul pe care l-am înființat, Baricadafil, am dorit să fie o premieră, o co-producție cu Moldovafil. Și atunci i-am cunoscut bine pe basarabeni. Însă am făcut foarte greu filmul, fiindcă nu puteam să-i adun pe moldoveni la filmare. Și am vorbit cu Emil Loteanu, marele regizor, care atunci era președintele Uniunii Cineaștilor din Moldova, și l-am întrebat ce să fac? Mi-a dat acest sfat: programează filmările numai dimineața, la prima oră, când ei sunt treji, fiindcă după ora 9, toți sunt beți, nu te mai înțelegi cu nimeni, i-a alterat votca.

Basarabia era numai o țară a vinului, o țară de rai, ca o podgorie nesfârșită, cu cel mai bun vin din lume. Aici exista și o cramă, de unde se trimitea vin pentru Brejnev. Dar prin rusificaere, prin deportarea basarabe-

nilor în Siberia și prin aducerea rușilor în Basarabia, din băutura clasică, vinul, au dat-o pe votcă. Care e păcătoasă, e anafrodisiacă, e ca o botniță la struguri. Basarabia este poate cel mai tragic ținut al pământului. A suportat maltratări istorice permanente. Am cunoscut în satul Dubăsari un bătrân care spunea că în timpul ocupației sovietice a trăit numai sub pământ, cu șobolanii. Și a supraviețuit, știa numai românește, se

Botnița istoriei

de Dacia. Sigur, după ce a încărcat în zeci de care și căruțe aurul dacic, comoara lui Decebal și pe la Apulum le-a dus la Roma, unde timp de 123 de zile a sărbătorit victoria asupra dacilor, iar cu jaful făcut aici, peste 160 tone aur, 300 tone argint, mai multe turme de vite, arme și mii de prizonieri, și-a refăcut imperiul.

Mii de popoare mici au fost astfel distruse de popoarele mari, puternice, care le-au pus botnița. le-au scos din istorie, așa cum

au manifestat zonal și au dispărut. Dar coronavirus e o ciumă planetară, face victime de-a lungul și de-a latul pământului.

De ani de zile, chinezii studiază cuceririle omenirii, fotografiază tot, iau ce-i mai bun de la unii și de la alții și ticluiesc cum să pună botnița popoarelor. Milioane de chinezi au invadat omenirea, au filmat-o, au furat tot ce e legat de tehnologie, ca acum să scoată capul și să devină cumplit de agresivi. Au

considera român get-beget, nu știa o boabă rusește și era tare mândru.

Mulți basarabeni s-au sacrificat astfel ca să-și păstreze românismul. Dar restul, marea majoritate, au suportat rigorile botniței, cum le suportam și noi azi, din cu totul alte motive. Românismul basarabenilor a fost treptat-treptat anihilat. Vedem azi fel de fel de reacții antiromânești, greu de înțeles de la un popor frate, dacă nu i-am cunoaște boala. Mă gândesc ce mutilare a suferit în Transnistria, unde români get-beget au fost deportați, iar cei rămași nu aveau voie să vorbească românește, ci numai rusește, fiindcă pământul lor a fost ocupat de ruși, populat cu foști ofițeri sovietici care, când ieșeau la pensie, erau trimiși să locuiască în Transnistria, în blocurile construite acolo pentru ei.

Istoria e plină de astfel de mutilări. Să ne gândim numai la ce au făcut romanii din Dacia. Traian nu s-a mulțumit numai cu cucerirea Daciei, ci cu raderea ei de pe fața pământului. Și Dacia ajunsese un minunat regat, o civilizație de invidiat. Vasile Pârvan îi atribuia calificativul de „patrie”! Traian nu a conservat nimic, a distrus toată opera lui Decebal, numeroasele cetăți, palatul lui de la Drobeta, a făcut una cun pământul toate sanctuarele, tot ce amintea

vrea să facă azi China cu Hong Kong. Țări minunate, cu o artă neasemuită, nici măcar istorie nu mai au. Ce s-a ales din popoare ca agatârșii, sciții, sarmații sau iazigi! Dar din druizi? Cine mai vorbește de ele? Peste ani, nimeni nu va mai vorbi nici de Basarabia și poate nici de România. Fiindcă și românismul din România este alterat. Gândiți-vă numai cine conduce azi țara, un etnic german, care se străduiește să vorbească românește. Oricât s-ar strădui, el nu simte românește. La fel cel care administrează pandemia, care le pune botnița la români, un sirian, Raed Arafat, plin de probleme de genă nerezolvate, ca orice asiatic, cu rădăcini palestineine. Și sunt și alți străini la conducerea țării, care o fac pe samaritenii.

Există această tendință a globalismului, care pune botnița la popoarele vechi, istorice. Dar noi nu suntem America, țara emigranților. Însă e posibil să devenim, dacă o ținem tot așa, dacă se pune botnița românismului. Va veni invazia chineză. Întâi ne-au trimis un virus biologic, apoi ne vor ocupa. Ipoteza că virusul e o armă biologică, scăpată de sub control la fabrica din Wuhan, se menține, fiindcă până acum nu s-a aflat mare lucru despre coronavirus. Istoria omenirii a fost plină de molime, însă ele s-

ajuns să fie producătorul nr. 1 în America și au început să le pună botnița și americanilor. Iar recent, i-au pus și Angliei, care e de partea drepturilor chinezilor din Hong Kong, fostă colonie britanică. Dar ambasadorul Chinei i-a rețezat-o lui Boris Johnson, amenințându-l chiar că va suporta botnița chineză.

Și România are deja pe chip botnița chineză, va suporta și alte consecințe, fiindcă are pe chip și alte botnițe, precum pe cea americană, cât și botnița UE. Botnițe suprapuse.

Românismul este la grea cumpănă. Cât mai este românism în Basarabia? Acolo era comoara românismului. Basarabeni se considerau români, dar acum nici nu vor să mai audă de România, le stă în gât. Am cunoscut valoarea românismului basarabean prin folclor, cel mai frumos folclor românesc care s-a conservat. În cartea Sunetul primordial, ofer numeroase exemple. Și îl citez copios pe Gheorghe Zamfir, care spune că acolo este conservat folclorul autentic românesc. Cea mai valoroasă orchestră populară o consideră a fi „Lăutarii”, condusă de Nicolae Botgros. El a dat cu ea numeroase concerte. Era preferata lui. I-am văzut concertând împreună. Chiar la Găiești. E de nedescris, memorabil.

Am cunoscut apoi

poezii Basarabiei, pe Leonida Lari, Grigore Vieru, Nicolae Dabija, sau un cineast ca Ion Ungureanu, oameni de soi, care apărau românismul, conservându-i limba, prin cele mai frumoase poezii scrise în limba maternă. Ei considerau că noi, românii, ne-am altreat. Și îl judecau aspru pe Păunescu, basarabean, care a devenit unealtă ceaușistă. De la ei am aflat ce versuri i-a compus poetul de la Bârca basareabeană dictatorului român. Nu voiau să vină în România, să trăiască aici. Acolo, în Basarabia, era raiul lor. Acolo era marele izvor al genialității românești, care a dat zeci și sute de valori naționale. Azi? Miracolul de românism s-a subțiat, s-a redus la insulițe, mici focare, fiindcă direcția politică este alterarea generală. O alterare cumplită a românismului.

Și mi-aduc aminte ce mi-a spus Emil Loteanu, că el a fost obligat să facă o mare crimă, se simțea vinovat pentru că a acceptat comanda Mosfilm, să facă filmul Luceafărul, în care Eminescu este îmbrăcat în rubașcă, la fel Caragiale și celelalte personaje, le-a rusificat, și în tot filmul nu apare nici un nume de localitate românească, nici un cuvânt despre locurile unde a trăit Eminescu, ca și cum România nici nu exista. Și el mi-a spus că rușii i-au comandat să facă un film prin care să-l asimileze pe Eminescu istoriei și culturii rusești. Un Eminescu rus sau sovietic!

Marile puteri pun botnița micilor popoare și le anihilează, le șterg de pe fața pământului. Dar una este să se întâmple acest lucru din exterior, iar cu totul alta să se petreacă din interior. Noi, azi, trăim o agresiune a conducătorilor țării care ne pun botnița. Când mareșalul Antonescu a spus: „Vrem Basarabia fără basarabeni”, el s-a referit la basarabeni alterați, la cei rusificați, la altoiul creat de ruși, care au turnat votcă peste licoarea divină a basarabenilor, nu s-a referit la românii adevărați, câți or mai fi fost și pe vremea lui. Căci pe vremea noastră, rar mai sunt cei care mai simt cu adevărat românește și care și-ar da viața pentru glia străbună și limba ei.

„Postmodernismul” pandemic al culturii: inseparabilul separabil...

Cezar Adonis
Mihalache

Între trei și patru metri distanță „culturală” asumată... social, sanitar și regizoral. Pentru că trebuie să răspundă cineva și pe hârtie. Ba, nici nu va mai conta calitatea actului artistic, normele sanitare să fie respectate!... Acele norme ipocrite ale unui teatru nedorit... Ale unei culturi nedorite... Căci asta înseamnă, de fapt, distanțarea impusă actorilor... Imposibilitatea de a presta, de a intra „în rol”, de a crea tainicele legături de scenă... De a nu a mai avea șoptirea de teatru, și nu aia de sufleor, ci pasajele de suflet rostuite de pe buzele personajelor...

Practic, va fi „altceva”... Și va fi nevoie poate și de o nouă generație de scenariști și de regizori... Unii „de pandemie”, având „tăria” ciuntirii, desființării, adaptării, transpunerii universului intim al teatrului la o altă scară, cea a ipocriziei și mimetismului... O nelume a culturii în care actorii vor trebui să-și dea replicile pe scenă de la trei-patru metri distanță unul de celălalt... Or, de ce să ne oprim

aici?... Mai bine punem separatoare de „pepsiglas” (!) între scenă și spectatori... Și facem un soi de cinema cu aere de teatru... Ori, și mai bine, punem un carton de la un capăt la altul al scenei și proiectăm acolo imagini...

rilor... De izolare între cei patru pereți de acasă pentru a privi, eventual, un teatru TV „de pe vremuri”... E drept, teatrul s-ar putea juca și la cei 1,5 metri ai distanței sociale (deja) „clasice”... Dacă actorii coboară printre spectatori, respectând

cate „dintre spectatori”, totul ar devia spre un teatru de improvizație... Da, ar fi totuși un teatru!... Și ar trebui să ne mulțumim că „primim” și această formă de cârpeală culturală, nu?!... Chiar dacă, tocmai acest nou teatru, al

înălțimea de amplasare a scenei față de spectatori (!), ci pentru că, din cauza acelorași norme, nu vor mai putea fi vândute bilete pentru toate locurile... Iar pentru o trupă independentă, mai puține bilete vândute va însemna stingerea... La început a reflectoarele, apoi cu totul...

Deja nu doar că grotescul nu mai poartă mască... A devenit el însuși o mască... Iar aparentele vremuri ale unui nou curent de artă teatrală sunt, de fapt, cele ale unei „arte” deteutralizate... Un post-modernism pandemic... Și nu unul de anticipație, ci unul de déjà vu al supunerii fără noimă... Inclusiv acolo unde libertatea de exprimare ar trebui să-și întindă aripile oricât de ascuțite ar fi cuțitele corifeilor... Căci, dacă și în artă, în teatru, în manifestările culturale, ne va lipsi curajul prestării măcar a unui formalism al nesupunerii, fie și epigonic ratate, atunci, „dincolo”, va trebui să ne așteptăm la mai mult decât simpla mască-botniță, simplul căluș al vorbitului în barbă, simpla mirare de sine a lipsei de revoltă...

Și vor trebui drastic revizuite și rolurile... Cele jucate de actorii de vârsta a treia vor reduce pentru că așa impun „normele”, actorii de peste 65 de ani trebuind să aibă prezențe cât mai scurte... Să cadreze cu normele sanitare aplicate categoriilor cu risc...

Doar că singura vulnerabilitate reală va fi riscul de deculturalizare... De îndepărtare a spectato-

normele „generale”, ar putea să-și interpreteze rolurile chiar din sală! Măcar așa s-ar auzi replicile chiar dacă totul ar semăna cu o repetiție bufonică.

Trăim vremuri în care riscul ca teatrul clasic să dispară este tot mai mare... Pentru că, fie maltratând regizoral piesele pentru a le adapta normelor de distanțare sanitară, fie găsind soluții pentru a fi ju-

improvizației din improvizații, ar însemna tocmai moartea aceluia care l-a născut: teatrul independent... Care se va stinge, și nu pentru că actorii nu vor avea poate puterea să-și strige replicile de la distanță, sigur, acolo unde „sălile” permit desfășurarea pieselor între limitele distanței sociale (a)culturale, de trei sau patru metri, funcție de

Turma mică și fricoasă...

Ionuț
Tene

Au apărut destule cazuri de preoți care împărtășesc, cu masca pe față și cu mănuși, din lingurițe de unică folosință, pe lângă faptul că încalcă canoanele bisericești, pot sminti credincioșii ortodocși practicanți, care și așa s-au redus destul de mult cu prezența la slujbele religioase în urma pandemiei. Nici măcar autoritățile laice nu cer să se depășească cerințele și acele restricții normative, pe care unii preoți le aplică cu un exces de zel neînțeles. Mireanul aflat la Liturghie în fața altarului poate fi smintit, când vede preotul, care vine mascat și înmănușat cu teamă de Covid, nu cu dragoste și frică de Hristos. „Turma mică și fricoasă” știe că Trupul Domnului din Potir este vindecare de boli, nu sursă de îmbolnăvire.

Preotul scriitor Ava Credo Glățean are dreptate când scrie: „Eu mă așteptam ca în timpul ploii (pandemiei), să apară ciupercile otrăvitoare (sacerdoții cu metehne de cartier), să-L împărtășească pe Hristos

oamenilor în lingurițe de unică folosință. Dacă vine o prigoană în Biserica Ortodoxă,ăștia trec sigur la reformați. Eu stau și mă gândesc: dacă sunt preoți cu experiență și mari teologi, unul chiar profesor de teologie, cum pot avea cuvenita evlavie să îl pună pe Hristos în plastic, într-o jalnică linguriță de plastic, probabil și un produs chinezesc? Cu siguranță o să vi se pară că iar emit judecăți nerușinate și îmi bag nasul unde nu îmi este treaba, dar eu în calitate de slujitor al altarului și al Bisericii strămoșești, cum aş putea îngădui o asemenea ticăloasă și demonică inovație, și mai ales în buricul capitalei? O să spuneți că e doar o formă de acomodare cu o practică pandemică de dragul „artei teologice” și pentru a fi în concordanță cu legile profane ale statului. Că nu e nimic grav. Bine că nu au folosit bețișoare chinezești pentru orez sau o linguriță pentru înghețată. Nu m-aș mira nici să îi văd că îl pun pe Hristos în punji de nylon. Trist, enorm de trist. Cu asemenea preoți, mâine slujim mesa Catolică și citim Coranul, pentru că cei 900 de ani de tradiție Ortodoxă,

în care s-a stabilit împărtășirea cu aceeași linguriță, sunt intrați în trecutul desuet al slujirii liturgice, iar lumea fiind dinamică și Biserica trebuie să simtă transformări dogmatice, canonice și liturgice după cumele lumii. Genii ale demonice transformări, găsim pe toate gardurile, cu atât mai mult, cu cât au slavă bisericească, cuvânt înălțător, iar evlavie cât pisicile în călduri. Ar trebui să le fie rușine pentru că Hristos nu s-a jertfit pentru omenire, ca omenirea să-L pună în scaun cu rotile și în lingurițe de plastic pentru babele credincioase de duminică. Parcă văd că de prinde la prostime o asemenea practică liturgică, nu mai scapă Biserica de ea, numai cu un Sinod Ecumenic adevărat.”

Ortodoxia înseamnă asumarea cu mare curaj a vieții și morții.

Cei care cred în Înviere, nu se tem de moarte, cu atât mai puțin de o boală. Păcatul este boala în transcendență, nu virusul trecător. Dacă e să ne păstrăm nădejdea mântuirii, trebuie să fim curajoși! Hristos a spus: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea!” (Ioan 16, 33). E distopic să vezi preoți

mascați și înmănușați, deși nici măcar autoritățile nu cer acest lucru, care îl oferă speriați pe Hristos, izvorul Vieții și Temelia Lumii. E un semnal a unor preoți că nu ar crede în puterea mântuitoare și vindecătoare a Trupului Domnului. Aceste atitudini ne-creștine și ne-canonice alungă mirenii de la slujbele religioase, care subliminal ajung să-și piardă credința în puterea vindecătoare a lui Hristos, ajungând să se teamă doar de... Covid și autorități. Biserica este mireasa lui Hristos, nu a ministrului sănătății. Biserica este formată din clerici și mireni, o comunitate din cetatea lui Dumnezeu. „Dăm cezarului ce este al cezarului” dar nu-L vindem din nou, ca Iuda, pe Hristos. Creștinismul este curajul pe drumul metanoiei taborice și mântuitoare, restul chiar nu are nicio relevanță, frica vine de la cel rău, care sapă la temelia credinței. Preotul trebuie să creadă în puterea lui Dumnezeu, nu în puterea trecătoare a omului politic. Credință și putere hristică trebuie să transmită clerul enoriașilor, nu frică și teamă de autorități. Hristos este capul Bisericii, nu președintele sau guvernul.

Dacă nu se reîntregește credința în mod canonic, numărul credincioșilor din BOR va scădea, la fel ca în Biserica catolică din occident. Fără credința adevărată, Biserica se va transforma în spectacol religios. Se golește conținutul înveșnicirii și mântuirii omului ca și Chip al lui Dumnezeu. La altar, cu masca pe figură, riscăm să pățim ca fecioarele din pilda evenghelică. Comoditatea, frica și ignoranța teologică vor afecta pe creștinii de formă în momentul final al slujirii lor. Au fost zece fecioare și toate au avut haină de nuntă, toate aveau candelă și ulei, toate așteptau pe Mirele și (culmea) toate au ațipit și au adormit. Venirea Mirelui va face diferența. Cea mai grea sentință posibilă este să-L auzi pe Domnul Isus strigând: „Nu vă cunosc!” (Matei 25:12). Iată de ce este extrem de grav să trăim viața de pocăință cu frică de viruși politizați și nu pătrunși de înfricoșătoarele Taine și Dragostea fără sfârșit a lui Hristos.